

Elefant

Penso essències i veig protuberàncies, bonys, deformitats, cataplasmes, pedaços, afegits

Il·lustració: Jordi Lafebre

Al cap hi tinc que a la perfecció s'hi arriba eliminant excessos, assolint una essència. Un bloc de fang, o de pedra. El buides, el rebaixes, fas d'un poliedre pesant una ballarina quieta, o un cavall, o una forma que serà coses diferents dins de parells d'ulls diferents i es dirà pel cognom de l'artista. Buidar per trobar la forma, buscar descartant, eliminar. Depuradora. El resultat és essència, un objectiu que si es rebaixa més, desapareix. Com un mínim comú múltiple.

Aquesta és la idea que tinc, la de perfecció mínima i essencial. Sonen al fons unes notes al *shamisen*, una boira floral em travessa: és l'escenografia apresada dels anuncis de setmanes orientals dels grans magatzems. Oriental de cartró pedra. Aquesta essència mínima, tan lluny d'El Corte Inglés, al final.

O és a l'inrevés. Partir d'un mínim comú múltiple, una partícula elemental involuntària, un ésser simple fet de pura necessitat, i és als afegits on es fa la construcció, als cataplasmes, als tumors i masses estranyes que hi creixen o s'hi adossen amb el pas del temps. Un abocador. Un màxim comú divisor.

Això és el que veig, ara. Penso essències i veig protuberàncies, bonys, deformitats, cataplasmes,

pedaços, afegits. Una Síndrome de Proteus intangible i sense ordre que em fa dona elefant.

El símil de la papallona s'ha gastat, cursi. Fa certa vergonya usar-lo. És una imatge bonica per simbolitzar el canvi, la metamorfosi! -sona amb gran pompa sempre que algú la pronuncia- és el canvi total. Però en lloc de metamorfosis veig homes i dones elefant encorbats pels tumors, el pes invisible dels anys a l'esquena deformada, els peus arrossegats feixugament pels lligaments laxos i gastats. Cossos -éssers- ja irreconeixibles.

Potser és això el que passa, i no només el temps, que dels pedaços s'acaba per no veure el teixit original. Com t'ha de conèixer algú, ara, Proteu indeliberat i deforme.